

רע"פ 1949/15 - אימן תקרורי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 1949/15

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: אימן תקרורי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, בעפ"ג 20223-10-14, מיום 9.2.2015, שניתן על ידי כב' השופטים ד' ברלינר - נשיאה; ג' קרא - סג"נ; מ' סוקולוב

בשם המבקש: עו"ד אלי לוי

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופטים ד' ברלינר - נשיאה; ג' קרא - סג"נ; ו-מ' סוקולוב), בעפ"ג 20223-10-14, מיום 9.2.2015, בגדרו התקבל ערעורה של המשיבה על פסק דינו של בית משפט השלום בתל אביב-יפו (כב' השופט צ' עוזיאל), בת"פ 5208-12-13, מיום 8.9.2014.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של החזקת אגרופן שלא למטרה כשרה, לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). מכתב האישום אשר הוגש נגד המבקש, עולה כי ביום 22.6.2013, סמוך לשעה 00:46, החזיק המבקש בדלת תא הנהג שברכבו אגרופן ממתכת.
3. ביום 23.2.2014, קבע בית משפט השלום בתל אביב-יפו, בהתאם להודאתו של המבקש, כי הוא ביצע את המיוחס לו בכתב האישום. טרם הרשעתו, ובהתאם להסכמת הצדדים, נשלח המבקש לקבלת תסקיר מבחן בעניינו, ובמקביל, נשלח המבקש אל הממונה על עבודות השירות, על מנת לבחון את התאמתו לריצוי עונש מאסר בדרך של עבודות שירות. המשיבה הודיעה באותו מעמד, כי עמדתה תהא להטלת עונש מאסר, שירוצה בדרך של עבודות שירות, ואילו ההגנה תהא רשאית לטעון כראות עיניה.
4. מתסקיר המבחן שהוגש בעניינו של המבקש, עולה כי שירות המבחן התרשם, כי רמת הסיכון להישנות התנהגות פורעת חוק מצידו של המבקש, היא מזערית, וכי אין נזקקות להתערבות טיפולית בעניינו. אשר לשאלת הרשעתו בדיון, המליץ שירות המבחן שלא להרשיע את המבקש, אלא להטיל עליו צו של"צ בהיקף של 120 שעות, וזאת נוכח החשש שהביע המבקש, כי הרשעתו בדיון תחבל בתוכניותיו להמשך הלימודים ובהתפתחותו התעסוקתית.
5. בפתח פסק הדין, עמד בית משפט השלום על המבחנים המקובלים, כפי שנקבעו בע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997) (להלן: הלכת כתב), להימנעות מהרשעתו של נאשם שביצע עבירה, ובהתאם לך, קבע כי "בחינת עניינו של הנאשם [המבקש] הביאה אותי למסקנה כי ניתן, במקרה הנידון, להימנע מהרשעתו של הנאשם [המבקש] [...] עם זאת, לאור אופי העבירה, דומני כי יש מקום להרחיב קמעה את צו השל"צ שהוצע על-ידי שירות המבחן". לפיכך, הושת על המבקש צו של"צ בהיקף של 180 שעות, לצד התחייבות כספית, בסך של 1500 ₪, למשך שנה, להימנע מביצוע העבירה בה הודעה.
6. המשיבה ערערה על פסק הדין, וביום 9.2.2015 התקבל ערעורה. בית המשפט המחוזי הדגיש, כי "לצערנו, נראה כי אין מנוס מקבלת ערעור המדינה לפחות בהיבט של דרך סיום ההליך, קרי: הרשעתו של המשיב [המבקש] [...] באשר לנזק שיגרם למשיב [המבקש] לא שוכנענו כי מדובר בנזק שיכול להכתיב את התוצאה הסופית בתיק". לפיכך, הרשיע בית המשפט המחוזי את המבקש בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום. שאר רכיבי העונש נותרו על כנם.

הבקשה לרשות ערעור

7. **בבקשה לרשות ערעור טען המבקש, כי שגה בית המשפט המחוזי עת הרשיעו בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.** לטענתו, הפער בין רמת הענישה שנקבעה בערכאת הערעור, לבין זו שנקבעה בערכאת הערעור, עולה כדי עיוות דין, ומצדיקה, בנסיבות העניין, מתן רשות ערעור.

דיון והכרעה

8. הלכה מושרשת היא, כי בית משפט זה לא יעתר לבקשת רשות ערעור "בגלגול שלישי", זולת במקרים מיוחדים, בהם ניכרת חריגה משמעותית ממדיניות הענישה המקובלת במקרים דומים, או כאשר הבקשה מעוררת שאלה משפטית כבדת משקל החורגת מעניינם של הצדדים לבקשה, או כאשר מתקיימים שיקולי צדק התומכים בכך (רע"פ 1108/15 שעאבנה נ' מדינת ישראל (24.2.2015); רע"פ 1078/15 קרקי נ' מדינת ישראל (15.2.2015); רע"פ 11/15 פלוני נ' מדינת ישראל (20.1.2015)).

לאחר שבחנתי את הבקשה המונחת לפניי ואת צרופותיה, הגעתי למסקנה כי העונש אשר הוטל על המבקש אינו נמנה על אותם מקרים חריגים המצדיקים מתן רשות ערעור, ודין הבקשה להידחות.

9. אוסיף למעלה מן הצורך, כי גם לגופו של עניין, לא מצאתי לקבל את השגותיו של המבקש, על פסק דינו של בית המשפט המחוזי. בהתייחס לאפשרות להימנע מהרשעת נאשם שעבר עבירה, ציינתי, בין היתר, ברע"פ 54/15 פלוני נ' מדינת ישראל (27.1.2015), כי:

"האפשרות הנתונה לבית המשפט להימנע מהרשעתו של נאשם שביצע עבירה, מעוגנת בסעיף 71א(ב) לחוק העונשין, והיא מהווה חריג לכלל, לפיו משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם. במילים אחרות, תוצאה של הימנעות מהרשעה, חרף הקביעה כי הנאשם ביצע את העבירה, היא תוצאה חריגה, השמורה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן. שני תנאים מצטברים נקבעו, על מנת להימנע מהרשעה: "ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים" (ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997), פסקה 7 לפסק-דינה של השופטת ד' דורנר)" (ראו גם: רע"פ 7109/14 סייג נ' מדינת ישראל (20.11.2014); רע"פ 7224/14 פרנסקי נ' מדינת ישראל (10.11.2014)).

10. בהתייחס לטענת המבקש בדבר הפגיעה האפשרית בעתידו המקצועי, סבורני כי אין מקום לקבלה, ויפים לעניין זה דברי השופט ס' ג'ובראן, כפי שהובאו ברע"פ 4079/10 ג'בשה נ' מדינת ישראל (23.8.2010):

"אמת, יתכן וכתוצאה מהרשעה זו תפגע דרכו המקצועית של המבקש, אולם ראוי היה כי ישקול תוצאה זו בטרם מעשה. מנגד, עמד בית משפט זה לא פעם על האינטרס הציבורי שבמיגור התופעה בה צעירים נושאים על גופם כדבר שבשגרה סכינים בפרט ושאר כלי משחית בכלל (רע"פ 2932/08 מרגאן נ' מדינת ישראל (12.6.2008); רע"פ 9400/08 מועטי נ' מדינת ישראל (20.11.2008); דרס בןביאדגלין נ' מדינת ישראל (13.7.1994)). סכין זו המוחזקת בהחבא שלא כדין, הנה בבחינת האקדח שתיאר אנטון צ'כוב, הנראה במערכה הראשונה וסופו לירות במערכה השלישית, ועם כך לא ניתן להשלים".

11. עוד רואה אני לציין, כי המבקש אף אינו עונה על התנאי השני שנקבע בהלכת כתב, הנוגע לסוג העבירה ולנסיבות ביצועה. בהקשר לקריטריון זה, נראה כי צדק בית משפט קמא בכך שבחן את טיבו ואופיו של כלי המשחית אותו נשא המבקש ברכבו, ואת האינטרס הציבורי, שעניינו שמירה על שלומו של הזולת, ומניעת פגיעה בגופו וברכשו. גם אם מעשיו של המבקש אינם מגיעים לרף חומרה גבוה, בשים לב לעובדה כי המבקש לא עשה שימוש באגרופן, הרי

שעצם החזקתו של כלי נשק קר כדוגמתו, אשר שימוש הטבעי אינו למטרה כשרה, אינה מאפשרת להימנע מהרשעתו של המבקש.

12. אשר על כן, הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת.

ניתנה היום, י"ג בניסן התשע"ה (2.4.2015).

שׁוֹפֵט
